

Darius Kundrotas

DIEVO
Stebuklai

Dievo stebuklai

Krikščionių rate neretai išgirsi kalbant apie Dievo daromus stebuklus. Tai vieni, tai kiti pasakoja, ką stebuklingo Dievas yra jiems padaręs. Tačiau žmonės, neva patyrę Dievo stebuklą, paprastai negali teisingai įvertinti, ar tai, kas buvo patirta, iš tikrųjų buvo Dievo stebuklas. Juk tai, ką jiems Dievas neva padarė, viso labo – jų pačių nuomonė. Dievas nei vienam iš jų nepasirodė ir nepasakė, kad „tai Aš padariau stebuklą“. Kokį tu, žmogau, turi pagrindą manyti, kad tai, kas su tavimi atsitiko, yra Dievo stebuklas?

Apie Dievo stebuklus mes sužinome Rašte, todėl jų tikrumą galime nustatyti vieninteliu būdu – per Dievo žodį. Tik iš Biblijos mes sužinome apie tikrus Dievo stebuklus ir apie jų reikšmę. Norėdami atpažinti Dievo stebuklus ir juos teisingai vertinti, turime suprasti, ką apie tai sako Raštas, ir tai pripažinti.

Įsigilinę pamatysime, kad Biblijoje aprašyti Dievo stebuklai turi tris svarbius bruožus:

Dievas daro stebuklus per savo pasiuntinį.

Dievas daro stebuklus, kad patvirtintų savo žodį.

Dievas daro stebuklus, kad patvirtintą žodis būtų užrašytas į Raštą.

Niekada Dievas nedarė stebuklo pats asmeniškai, bet visuomet tam reikalui **siųsdavo savo pasiuntinį**. Dauguma krikščionių įsivaizduoja, kad Dievas – tarsi geras dėdė danguje, kuris stebi mus ir laukia, kada galės kuriam nors iš mūsų kažkuo padėti. Ar tau nesiseka asmeniniame gyvenime, ar nerandi darbo, neturi gyvenamos vietos, negali susilaukti vaikų, atsitiko nelaimė? Tuoj Dievas mostels lazdele, ir viskas

susitvarkys. Šitaip dauguma krikščionių įsivaizduoja Dievo stebuklus.

Tačiau toks supratimas yra svetimas Rašto mokymui. Raštas aiškiai moko, kad Dievas daro stebuklus per pasiuntinius, Jo žodžio skelbėjus. Dievas išsirinkdavo žmogų, paskirdavo jį būti pranašu ar apaštalu ir jį siųsdavo skelbti žodį bei daryti stebuklus. Todėl, jei jums ar kažkam iš jūsų tikinčiųjų rato Dievas padarė stebuklą, galite būti tikri, kad tai nėra Dievo stebuklas. Visais tais atvejais, kai jūsų broliai krikščionys liudija apie Dievo stebuklus, tai būna ne stebuklai, o paprasčiausi atsitiktiniai nutikimai.

Visa tai atsitinka **su visais** žmonėmis. Žmogui atsitiko nelaimė, ir rodos jau nebėra jokių vilčių, bet štai iš kažkur atsiranda žmonės, kurie padeda sunkią valandą ir ištraukia iš bėdos. Krikščionys iš karto šaukia: „Dievas man padarė stebuklą!“ Tokiu būdu žmonės susireikšmina ir nemato toliau savo nosies,

nepastebi, kad aplink gyvenantys pasauliečiai, kurie nekenčia Dievo ir Jo tiesos, irgi patiria tokius pačius „Dievo stebuklus“. Krikščionims reikia atsipeikėti iš savo susikurtų fantazijų apie „Dievo stebuklus“ jų gyvenime ir skaityti Bibliją, kad joje pamatytų, kokie iš tikrųjų buvo Dievo daromi stebuklai.

Kitas labai svarbus dalykas yra tai, kad pasiuntiniai darydavo stebuklus ne žmonių gyvenimui ar buičiai pagerinti, bet **skelbiamo Dievo žodžio patvirtinimui**. Matydami jų daromus stebuklus, žmonės suprasdavo, kad jie yra Dievo siųsti, kad jie kalba tiesą. Skaitydami Bibliją matome, kaip Dievas darė stebuklus per Mozę, Jozuę, Eliją, Elišą, Jėzų, Petrą, Paulių ir kitus savo pasiuntinius. Šitie vyrai darė stebuklus ne tam, kad kitus išvaduočiau iš nelaimių, nesėkmių ar kažkaip pagerintų jiems gerbuvį. Jie darė stebuklus tam, kad patvirtintų Dievo žodį, idant Dievo valia, Jo sugalvotas planas būtų įgyvendintas.

Dauguma skaitytojų mato tik tai, kad Dievas daro stebuklus, tačiau tik vienas kitas pasigilina ir pamato stebuklų esmę. Kitaip sakant, visi supranta, kad yra stebuklai, bet nesupranta, kodėl jie yra. Bet koks reiškinys ar veiksmas turi prasmę. Bet jei nežinai jo prasmės, tai nesuprasi ir paties reiškinio.

Dar labai svarbu įsidėmėti tai, kad Dievas darė stebuklus ne tik skelbiamos tiesos patvirtinimui, bet ir tam, **kad Jo paskelbta tiesa būtų užrašyta Rašte**. Dievas nesiuntė pranašų ir apaštalų, kad jie veltui aušintų burną. Visi Mozės, Jozuės, Senojo ir Naujojo Testamento pranašų ir apaštalų paskelbti žodžiai kartu su padarytais stebuklais buvo užrašyti Rašte. Iš kur žinome, kad buvo Možė, kad buvo Jėzus, kad buvo apaštalai ir pranašai? Iš kur žinome, ką jie kalbėjo, kokias Dievo tiesas skelbė ir ko mokė? Iš kur žinome, kad Dievas darė stebuklus, kaip juos darė, per kieno rankas

juos darė? Argi viso to mes nežinome iš Rašto?! Tik štai dažnas apie tai pamiršta ir paskęsta savo fantazijose.

Pats didžiausias nemokšiškumas – žvalgytis aplinkui ir sekti „Dievo ženklais ir stebuklais“. Taip gali daryti tik tie žmonės, kurie neturi Rašto ir nežino, ką Dievas daro. Mes gi turime visą Dievo Raštą, žinome visas Dievo mintis, visus Jo planus žemei ir dangui – nieko nebeliko paslėpto nuo mūsų akių. Užrašytas žodis – tai pati unikaliausia priemonė išlaikyti žinią per visą žmonijos istoriją, nes tai, kas užrašyta, jau niekada nepasikeis.

Kai pranašai ar apaštalai kalbėdavo Dievo žodžius, jie išlikdavo tik klausytojų atmintyje, ir tai neilgam. Puikiai žinome iš asmeninės patirties, kiek daug ir kaip greitai mes užmirštame. Kas iš jūsų išklauses bažnyčioje pamokslą, galėtų jį atkartoti pažodžiui? Iš to, ką išgirstame, prisimename tik kelias frazes ar mintis.

Jei kadaise apaštalų ir pranašų skelbtas Dievo žodis būtų perduodamas iš lūpų į lūpas, tai šiandien nežinotume, ką jie tada skelbė žmonėms, nes per tiek metų viskas jau būtų pamiršta. Kad taip neatsitiktų, Dievas išsaugojo savo žodį iki mūsų dienų per Raštą.

Pažvelkime kartu į Raštą ir panagrinėkime Dievo stebuklus, kuriuos darė Jo siųsti žmonės.

Moze

Visi gerai žino šį Dievo vyrą. Ne kartą skaitėme Biblijoje, kaip Dievas jį siuntė pas faraoną, kad išvestų Izraelio tautą iš Egipto. Štai, ką Viešpats įsakė Mozei padaryti: „*Ir VIEŠPATS tarė Mozei: 'Kai eisi, kad sugrižtum į Egiptą, žiūrėk, kad padarytum faraono akivaizdoje visus tuos stebuklus, kuriuos aš įdėjau į tavo ranką'.*“ (Iš 4, 21)

Dievas siuntė Mozę pas faraoną ir liepė jam daryti stebuklus. Žinome, kad tai Dievas darė tam, kad per savo stebuklus išgarsėtų po visą pasaulį – kad visi pažintų Izraelio Dievą. Dievas faraono akyse darė stebuklus ne pats asmeniškai, o per Mozės ranką. Tuo pačiu Mozė turėjo eiti ir pas Izraelio tautą – juk dėl jos Dievas ir siuntė Mozę. Izraelis buvo Dievo pažado tauta, Abraomui pažadėti palikuonys. Ne todėl, kad Izraelis iš prigimties buvo ypatinga tauta, bet todėl, kad Dievas tai buvo pažadėjęs Abraomui ir laikėsi savo duoto žodžio. Dievas siuntė Mozę išvesti Izraelį iš Egipto todėl, kad Jis prieš kelis šimtus metų Abraomui buvo pažadėjęs gausybę palikuonių, ir jiems žadėjo duoti šalį kaip amžiną paveldą. Ir štai, ką Dievas liepė Mozei padaryti Izraelio akyse:

„Ir VIEŠPATS jam tarė: ‘Kas tai tavo rankoje?’ Ir jis tarė: ‘Lazda’. Ir jis tarė: ‘Mesk ją ant žemės’. Ir jis numetė ją ant žemės, o

ji pavirto gyvate; ir Mozė bėgo nuo jos. Ir VIEŠPATS tarė Mozei: ‘Ištiesk savo ranką ir paimek ją už uodegos’. Ir jis ištiesė savo ranką ir nutvėrė ją, ir ji virto lazda jo rankoje; ‘Kad jie tikėtų, kad tau pasirodė VIEŠPATS, jų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas’. Ir VIEŠPATS dar jam tarė: ‘Įkišk dabar savo ranką sau į užantį’. Ir jis įkišo savo ranką sau į užantį; ir kai jis ištraukė ją, štai jo ranka buvo raupsuota kaip sniegas. Ir jis tarė: ‘Vėl įkišk savo ranką sau į užantį’. Ir jis vėl įkišo savo ranką sau į užantį; ir ją ištraukė iš savo užančio, ir štai ji vėl buvo tapusi kaip jo likęs kūnas. ‘Ir įvyks, jeigu jie netikės tavimi nei nepaklausys pirmojo ženkle balso, tai jie patikės paskesniojo ženkle balsu.’” (Iš 4, 2-8)

Čia matome labai svarbų dalyką: Mozę Dievas įpareigojo daryti stebuklus tam, kad Izraelis patikėtų Mozės žodžiais. Idant matydami jo padarytus stebuklus Izraelio žmonės patikėtų, kad Mozė yra Dievo siųstas žmogus, kad jis

kalba Dievo žodžius. Štai, kaip Viešpats paaiškino Mozei, ką jis turės padaryti, kad žydai juo patikėtų.

Taigi stebuklus Dievas darė per Mozę tam, kad žydai tikėtų Dievo žodžiu. Šiandien mums nereikia, kad Dievas darytų stebuklus, nes Dievo žodis yra užrašytas į knygą. Anuomet gi žmonės neturėjo užrašyto Dievo žodžio, todėl stebuklais Mozė turėdavo įrodyti, kad jis kalba būtent Dievo žodį.

Puikiai žinome, kad Mozė atnešė Izraelio tautai Dievo Įstatymą, Penkiankygę – ši vėliau buvo laikoma sandoros skrynioje, patikėta Izraelio kunigų rankoms. Kunigai darydavo Mozės įstatymo nuorašus, kad žydai galėtų patys skaityti Dievo žodį, susipažinti su Dievo valia, tikslais ir pažadais Izraelio tautai. Dievas žadėjo Izraeliui duoti šalį, amžiną gyvenimą joje, karalystę ir kunigystę žemėje. Dievas sukūrė žemę tikslingai, kad joje karaliautų Izraelio tauta ir būtų

šviesa visoms tautoms. Mozė skelbė Izraelio tautai Dievo planus žemei ir Izraelio tautai. Tačiau tai, ką jis kalbėjo, niekur nebuvo užrašyta: Dievo raštų dar nebuvo, niekas negalėjo patvirtinti, kad Mozės žodžiai yra Dievo tiesa. Nebuvo jokio pagrindo tikėti Mozės žodžiais, jei ne Dievo stebuklai. Per stebuklus Dievas pristatė savo pasiuntinį Mozę, įtvirtino jo autoritetą Izraelio akyse, kad žydams nekiltų nė mažiausių abejonių Mozės tikrumu.

Tokiu būdu, matydami Mozės daromus ženklus ir stebuklus, žydai suprato, kad jis yra Dievo žmogus ir kalba Jo žodžius. Dievas patvirtino savo žodį per stebuklus, ir visa tai Mozė užrašė į knygą. Nepamirškim, kad Dievo tikslas nuo pat pradžių buvo užrašyti savo žodį į knygą.

Jėzus

Niekam iš mūsų nereikia pristatinėti mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus. Jis taip pat buvo Dievo siųstas žmogus. Žinome, kad jis buvo ne toks, kaip kiti žmonės, nes jis buvo be nuodėmės – žmogus ir Dievas viename asmenyje, pati unikalčiausia asmenybė danguje ir žemėje. Nepaisant jo išskirtinės kilmės, jis buvo ir Dievo pasiuntinys. Jis kalbėjo, kad atėjo įvykdyti Tėvo valios, vykdyti ne savo, o Tėvo valią. „Jei netikite manimi, tai tikėkite darbais, kuriuos darau“, – taip kalbėjo jis žydams.

Atėjęs jis skelbė Karalystės evangeliją ir darė įvairius stebuklus. Bet ne tam, kad pagerintų žmonių buitį, jų gerbuvį, o tam, kad patvirtintų Dievo žodį – idant visi matytų, kas jis toks, kas buvo apie jį pranašauta Rašte. „Turėjo išsipildyti tai, kas apie mane buvo pranašauta“, sakė

jis. Jis Izraelio karalius, Gelbėtojas, per jį Dievas įkurs Izraeliui pažadėtą karalystę žemėje ir sudarys su Izraeliu naują sandorą. Jis buvo vienintelė Izraelio viltis patekti į karalystę ir paveldėti pažado šalį visiems laikams. Taip pranašavo apie jį Senasis Testamentas. Jėzus smerkė Izraelio miestus už tai, kad jie neatgailavo ir netikėjo jo padarytais darbais, ir sakė, kad teismo dieną šitiems miestams bus blogiau nei Sodomos ir Gomosos gyventojams.

Stebuklai patvirtino Jėzaus, kaip būsimo Izraelio karaliaus ir Gelbėtojo, tikrumą. Tokia buvo jo daromų stebuklų reikšmė. Jis gydė žydus ne todėl, kad jiems pagerintų gyvenimo kokybę, bet kad parodytų, koks gyvenimas bus jo karalystėje, jo karaliavimo metu. Niekas karalystėje nesirgs, visi bus išgydyti. Jis prikėlė Lozorių ne tam, kad suteiktų jam galimybę ilgiau pagyventi, bet kad Izraelis matytų, jog Jėzus yra prisikėli-

mas ir gyvenimas. Jis išvarinėjo velnius iš Izraelio ne todėl, kad jie nebesikankintų, bet kad parodytų, jog būsimoje karalystėje Dievas išvaduos ir apvalys Izraelį nuo stabų bei nuo netyrų dvasių. Per stebuklus Jėzus ne tik liudijo apie save, kad jį siuntė Tėvas, bet ir patvirtino savo kalbėtų žodžių tikrumą bei tai, kad jis kalba Dievo tiesą. Be to, visa, ką jis kalbėjo ir darė, vėliau buvo užrašyta Rašte – toks buvo galutinis tikslas.

Po savęs Jėzus siuntė 12 Izraelio apaštalų daryti ir kalbėti tai, ką jis darė, ir pratęsti jo tarnystę tuometinei Dievo tautai.

Petras

Šis Jėzaus mokinys pristatomas Izraelio tautai kaip pagrindinis iš Dvylikos Izraelio apaštalų. Jam Jėzus davė valdžią ir galią priimti sprendimus, daryti žen-

klus ir stebuklus, „atrišti ir surišti“ žemeje, taip pat jam buvo duoti karalystės raktai. Izraelio tautoje Petras anuo metu buvo reikšmingiausia figūra. Apaštalas Paulius štai ką rašė apie Petrą: „nes tas, kuris veiksmingai veikė Petre apipjaustymo apaštalystei, tas pats buvo galingas manyje pagonims.“ (Gal 2, 8)

Dievas veikė per Petrą apipjaustymo apaštalystei. Apipjaustymo sandorą Dievas sudarė su vienintele tauta – Izraeliu. Jie turėdavo apipjaustyti savo vyriškąją giminę. Todėl Biblijoje jie dažnai vadinami „apipjaustymu“. Petras buvo vyriausias Izraelio apaštalas, Dievas per jį veikė, per jį kalbėjo, per jį darė ženklus ir stebuklus Izraelio tautos tarpe. Ne-nuostabu, kad per Sekmines ir po jų ne kas kitas, o būtent Petras kreipdavosi į Izraelio liaudį (Apd 2, 14.22.29.36; 3, 12; 4, 8; 5, 31).

Visa, ką Petras kalbėjo ir ką jis darė, tik įrodė, kad jis turi Dievo suteiktą val-

džia ir autorystę. „Bet Petras jas visas išvarė ir atsiklaupė bei meldėsi; ir atsikusęs į kūną tarė: 'Tabita, kelkis'. Ir ji atmerkė savo akis ir pamačiusi Petrą atsisėdo. Ir jis padavė jai savo ranką ir ją pakėlė, ir pakvietęs šventuosius bei našles pristatė ją gyvą. Ir tai buvo žinoma visoje Jopėje; ir daugelis įtikėjo į Viešpatį.“ (Apd 9, 40-42)

Matome, kas atsitiko, kai Petras padarė stebuklą – žmonės įtikėjo. Tam, kad žmonės tikėtų Petro žodžiais, jis turėjo daryti stebuklus ir įrodyti, kad jis yra Dievo siųstas žmogus, kad jis nekalba nuo savęs, bet kalba Dievo žodį.

Apart Petro ir kiti Izraelio apaštalai bei dievoti tikintieji buvo garbingi Dievo įrankiai karalystės evangelijos skelbime. Per juos Dievas irgi darė įvairius ženklus ir stebuklus.

„Ir per apaštalų rankas tautos tarpe buvo daroma daug ženklų ir stebuklų (ir jie visi vieningai buvo Saliamono prieangyje. O

iš kitų nei vienas nedrįso prie jų prisijungti; bet tauta juos aukštino. Ir prie Viešpaties prisidėjo vis daugiau tikinčiųjų, tiek vyrų, tiek moterų daugybė).“ (Apd 5, 12-14)

„Ir tas pasakymas patiko visai miniai; ir jie išsirinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir Šventosios Dvasios, ir Pilypą, ir Prochorą, ir Nikanorą, ir Timoną, ir Parmeną, ir Nikolą – prozelitą iš Antiocho, kuriuos jie pastatė apaštalų akivaizdon; ir šie pasimeldę uždėjo ant jų savo rankas. Ir Dievo žodis augo; ir mokinių skaičius Jeruzalėje labai didėjo; ir didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui. O Steponas, pilnas tikėjimo ir jėgos, darė tautos tarpe didžias nuostabas ir stebuklus.“ (Apd 6, 5-8)

„Bet kai jie įtikėjo Pilypu, skelbiančiu dalykus apie Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, jie buvo pakrikštyti – tiek vyrai, tiek moterys. Tuomet ir pats Simonas įtikėjo ir, kai buvo pakrikštytas, pasiliko su Pilypu ir stebėjosi, matydamas daromus stebuklus ir ženklus.“ (Apd 8, 12-13)

Matome, kaip viskas nuosekliai kar-tojasi. Izraelio tauta išgirsdavo karalys-tės evangeliją, matydavo Dievo apaštalų daromus stebuklus ir įtikėdavo. Stebu-klai patvirtindavo skelbiamus Dievo žo-džius. Niekam nekildavo abejonių, kad Petras ir kiti apaštalai yra tikri, kad jie skelbia Dievo žodį. Be to, labai svarbu priminti, kad jų skelbti Dievo žodžiai buvo užrašyti Rašte.

Paulius

Šis Dievo vyras pristatomas visam pasauliui kaip pagonių apaštalas (Rom 11, 13; Ef 3, 1). Jis nėra vienas iš 12 Izraelio apaštalų – jis atskiras apaštalas, per kurį Dievas veikė lygiai taip pat, kaip ir per Petrą: *„nes tas, kuris veiks-mingai veikė Petre apipjaustymo apašta-lystei, tas pats buvo galingas manyje pa-gonims.“* (Gal 2, 8)

Tikinčiam Dievo žodžiu neturėtų kilti jokių abejonių Pauliaus apaštalyste – jis pagonių apaštalas. Jis yra tas, kuris rašo apie Kristaus kūną – naują Dievo sutvėrimą, kokio anksčiau niekuomet nebuvo. Kaip Paulius savo laiškuose užrašė, tas sutvėrimas nėra nei žydas, nei pagonis, jis yra išlaisvintas iš Mozės įstatymo, jam negalioja tas mokymas, kurį Dievas skelbė Izraelio tautai.

Pauliuje Dievas irgi galingai veikė, darė per jį įvairius ženklus ir stebuklus: *„Nes nediršiu kalbėti ko nors iš to, ko Kristus nebūtų padaręs per mane, idant padarytų pa-gonis paklusniais žodžiu ir darbu per galin-gus ženklus ir stebuklus, Dievo Dvasios jėga; taip, kad nuo Jeruzalės ir aplinkui iki Ilyrikos pilnai paskelbiau Kristaus evangeliją“.* (Rom 15, 18-19)

„Iš tiesų tarp jūsų buvo atlikti apaštalo ženklai visa kantrybe, ženklais, stebuklais ir galingais darbais.“ (2Kor 12, 12)

„Ir Dievas Pauliaus rankomis darė ypatingus stebuklus.“ (Apd 19, 11)

Kaip ir Jėzaus siųsti 12 Izraelio apaštalų, Paulius gavo valdžią daryti įvairius dalykus. Pamenate, kaip būdamas žemėje Jėzus davė valdžią dvylikai apaštalų, kad jie galėtų išvarinėti velnius, gydyti ligonius, prikelti iš numirusių ir pan.? Niekas jiems nebūtų pavykę, jei Jėzus jiems nebūtų davęs valdžios. Štai vienas puikus pavyzdys, kaip Pauliaus valdžiai pakludavo Dievo kūriniai:

„Tada kai kurie žydai klajūnai, egzorcistai, apsiėmė pašaukti Viešpaties Jėzaus vardą tiems, kurie turėjo piktąsias dvasias, sakydami: 'Mes prisaišdiname jus per Jėzų, kurį skelbia Paulius'. Ir kurie taip darė, buvo septyni sūnūs tokio Skevo, žydo ir vyriausiojo iš kunigų. O piktoji dvasia atsiliepdama tarė: 'Jėzų pažįstu ir Paulių pažįstu; bet kas esate jūs?' Ir tas žmogus, kuriame buvo piktoji dvasia, šoko ant jų ir juos nugalėjo, ir juos įveikė taip, kad jie pabėgo iš tų namų nuogi ir sužeisti. Ir tai tapo

žinoma visiems žydams ir taipogi graikams, gyvenantiems Efeze; ir juos visus apėmė baimė, ir Viešpaties Jėzaus vardas buvo išaukštintas. Ir daugelis, kurie įtikėjo, atėjo ir išpažino, ir apsakė savo darbus.“ (Apd 19, 13-18)

Kai Dievas sukūrė dangų ir žemę, Jis sukūrė ir valdžias (Kol 1, 16). Tiek žemėje, tiek danguje yra Dievo įsteigtos valdžios. Žemėje matome valdžios modelį: yra aukščiausia valdžia – karalius, prezidentas, ministras pirmininkas, po to eina žemesnės valdžios, o po jų dar žemesnės, ir taip iki pačių žemiausių valdininkų. Žmogus iš prigimties susikūrė tokią tvarką visuomenėje, nes tokį suvokimą jis gavo iš Dievo. Tokia pati situacija yra ir danguje, tik ten gyvena ne žmonės, o dvasinės būtybės: kerubai, serafai, angelai, kurie taip pat gyvena pagal Dievo sukurtą tvarką.

Dauguma žinome arkangelą Mykolą, vieną iš vyriausių angelų. Arba šėtoną – jis užima pačią aukščiausią valdžią tarp dan-

gaus kūrinių. Jėzus, duodamas apaštalams valdžią išvarinėti velnius, tiesiogine žodžio prasme savo mokinius paaukštino pareigose. Apaštalas Paulius irgi buvo apdovanotas valdžia, nes jam pakludavo visi angelai. Piktoji dvasia, kuri yra angelas, nepakluso Skevo sūnų įsakymui išeiti iš velnių apsėsto žmogaus, nes Skevo sūnums Kristus nedavė valdžios tai padaryti. Todėl Skevo vaikai ir gavo tai, ko reikėjo tikėtis – spyri į minkštąją.

Tuo metu niekas, netgi Petras nei kiti apaštalai nebeturėjo tokios valdžios, kokią gavo apaštalas Paulius. Atsiradus Pauliui, prasidėjo Kristaus kūno era. „Griuvus Izraelio tautai, išgelbėjimas atėjo pagonims“ (Rom 11, 11), Izraelis tapo aklas, „kol įeis pagonių pilnuma“ (Rom 11, 25). Atėjus Pauliui, Dievas daug ką pakeitė. Prieš tai juk 12 Izraelio apaštalų skelbė Karalystės evangeliją, per Sekmines gavo Dvasią ir drąsiai skelbė Dievo žodį. Bet Izraelio tautai tai

atmetus, įvyko tuometinės Dievo tautos griūtis. Dievas palaikė Izraelį aklu ir išgelbėjęs Paulių padarė jį pagonių apaštalą. Prasidėjo pagonių apaštalo laikai, Kristaus kūno era. Tuo pat metu, dėl Izraelio tautos atmetimo, nebeteko darbo 12 Izraelio apaštalų, nes jų giminės tauta tapo akla. Dievas pradėjo pagonių išgelbėjimo darbą, todėl visas savo pajėgas metė į pagonių apaštalą. Tai puikiai atsiskleidžia Apaštalų darbų knygoje: iki vienuolikto skyriaus mes matome Petrą, drąsiai skelbiantį Dievo žodį ir darantį įvairius ženklus ir stebuklus. Bet po to pasirodo Paulius, ir apie Petrą neberašoma nė žodelio. Taip atsitiko ne todėl, kad Paulius pakeitė Petro apaštalybę, tarsi pastarasis būtų nebepateisinęs Dievo lūkesčių. Petro apaštalybė užsibaigė todėl, kad griuvo Izraelio tauta, todėl, kad Dievas ją atmetė. Petro apaštalybė buvo skirta Izraelio tautai, niekam kitam. O štai griuvus Izraelio tautai nebeliko vietos ir Petro tarnystei. Todėl ir

matome Apaštalu darbų knygoje, kaip pradeda dominuoti pagonių apaštalas Paulius. Jam Dievas suteikė valdžią daryti stebuklus ir išvarinėti velnius. Niekas tuo metu tokios valdžios nebeturėjo. Todėl piktosios dvasios pakludavo tik Pauliaus valdžiai. Rašoma, kad visus, kurie sužinojo, kaip velniai paklūsta tik Pauliaus valdžiai, apėmė baimė. Tada daug žmonių įtikėjo Pauliaus skelbimu. Dievas davė Pauliui valdžią išvarinėti velnius ir daryti stebuklus, kad žmonės suprastų, jog jis yra Dievo siųstasis ir skelbia Jo tiesą.

Beje, visi tie mūsų dienomis vykstantys „velnių išvarinėjimai“ neturi nieko bendra su Dievo veikimu, nes paskutinis Biblijoje minimas apaštalas Paulius buvo pats paskutinis, gavęs Dievo valdžią išvarinėti velnius. Jis buvo paskutinis apaštalas stebuklais ir ženklais patvirtinęs jam duotą Dievo žodį ir jį užrašęs. Jis buvo paskutinis Dievo

įrankis, kad išpildytų Dievo žodį (Kol 1, 25). Dabartiniai „velnių išvarinėtojai“ nėra siūsti patvirtinti Dievo žodžio ir jį užrašyti į Bibliją, o tėra viso labo apsišaukėliai ir klaidintojai (2Kor 11, 13-15).

„Tada Saulius (kuris taip pat vadinamas Pauliumi) pripildytas Šventosios Dvasios nukreipė į jį akis ir tarė: 'Ak tu, pilnas visokio klatingumo ir visokios piktadarystės, velnio vaike, visokio teismo priešė, ar nesiliausi kraipyti teisingų Viešpaties kelių? O dabar štai ant tavęs yra Viešpaties ranka, ir tu būsi aklas, laikotarpiui nematydamas saulės'. Ir tuojau ant jo užkrito migla ir tamsa; ir jis vaikščiojo ieškodamas, kad kas vestų jį už rankos. Tada vietininkas, pamatęs, kas atsitiko, įtikėjo, apstulbintas Viešpaties mokslo.“ (Apd 13, 9-12)

Paulius apsilankė pas miesto vietininką Sergijų Paulių – pagonį, pas kurį gyveno burtininkas, netikras pranašas, žydas. Apaštalas skelbė Dievo žodį pagoniui, bet tam priešinosi žydas.

Tada Paulius padarė stebuklą, taip apakindamas netikintį žydą. Šis Pauliaus padarytas stebuklas patvirtino jo apaštalystės esmę. Kiek vėliau Paulius parašė laišką pagonių bažnyčioms Romoje, kuriame štai kas parašyta: „Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnuma.“ (Rom 11, 25).

Pauliaus apaštalystės tikslas – rinkti pagonių pilnumą, nes jis yra pagonių apaštalas. Kol visa tai vyksta, Izraelis lieka apakintas. Kai Paulius apakino netikintį žydą, pagonis pamatė kas įvyko ir įtikėjo „apstulbintas Viešpaties mokslo.“ Koks tai buvo „Viešpaties mokslas“? Paulius vietininkui aiškino, kad Izraelis yra aklas, kad Dievas dabar renka pagonių pilnumą. Netikintis žydas tai išgirdęs prieštaravo, todėl Paulius jį apakino. Matydamas Pauliaus padarytą stebuklą, t.y., žydo apakinimą, vietininkas buvo apstulbintas to mokslo, kurį skelbė Paulius, kad „Izraelis aklas, kol įeis pagonių

pilnuma“! Pauliaus padarytas stebuklas patvirtino jo apaštalystę ir jo skelbiamą Dievo žodį.

Iš Rašto matome, kad Dievas nedarė stebuklų pats asmeniškai, o tik per pasiuntinius. Ir stebuklai nebuvo daromi šiaip, siekiant padaryti kažkam gera. Jis darė stebuklus tik per savo pranašus ir apaštalus ir tik tam, kad įtvirtintų Dievo žodį.

Taip pat labai svarbu nepamiršti, kad apaštalų ir pranašų tarnystė, o t.y., ką jie skelbė, kokius stebuklus jie darė, buvo nukreipta pačiam pagrindiniam Dievo tikslui – Dievo Rašto formavimui. Apaštalai ir pranašai dėjo pamatus, kaupė iš Dievo gautą mokslą ir jį užrašė. „*Ir esate pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, pačiam Jėzui Kristui esant kertiniu akmeniu*“. (Ef 2, 20)

„*Pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmintingas vadovaujantis statytojas, padėjau pamatą, o kitas ant jo stato.*“ (1Kor 3, 10)

Apaštalai ir pranašai atliko labai svarbų darbą – jie sukaupė iš Dievo gautą pažinimą, užrašė savo laiškuose ir išsiuntinėjo bažnyčioms. Šitaip bažnyčios gavo Dievo mokymą, skirtą tikinčiųjų tobulinimui. Paulius rašė Timotiejui, kad Raštas yra duotas tikinčiojo tobulinimui – pilnai paruošti jį Dievo tarnystei. Užbaigtas Raštas, Dievo žodis, atlieka didesnę ir tobulesnę darbą negu apaštalų ir pranašų tarnystė. Apaštalai ir pranašai kiekvienas po dalelę įnešė savo indėlį į tobulą, užbaigtą produktą – Raštą. Turėdami Bibliją, mes turime daugiau nei tuo metu, kai buvo 12 apaštalų ar pagonių apaštalas Paulius. Tai, ką jie gavo iš Dievo per dešimtmečius, mes gauname iš karto, akimirksniu, atsivertę ir skaitydami visą Naująjį Testamentą.

Kuomet visas Raštas buvo užrašytas ir surinktas į vieną knygą, Dievo stebuklai liovėsi, nes jie atliko savo užduotį. Nebereikia daryti stebuklų, išvarinėti

velnių, gydyti ar kitaip įrodyti, kad tave siuntė Dievas skelbti Jo žodį. Praeityje žmonės gaudavo iš Dievo žinią žodžiu, o ne raštu, todėl reikėdavo papildomų priemonių, tokių kaip stebuklai, kad įrodytum Dievo žodį. Kai Mozė kalbėjo Izraelio tautai, jis neturėjo Dievo raštų, patvirtinančių jo žodžius, nes Dievas jam viską perdavė žodžiu. Todėl jo daromi stebuklai, kaip pagalbinė priemonė, atlikdavo liudytojo vaidmenį. Kai Mozė užrašė penkiaknygę, Dievui neberekėjo daryti jokio stebuklo, kad įrodytų Mozės žodžius. Visi kiti po Mozės taip pat darė stebuklus ir tęsė Raštą, Dievo knyga vis pildėsi. Jie darė stebuklus, kad įrodytų jų kalbamas papildomas, po Mozės sekusias tiesas. Ir taip Dievo žodžio patvirtinimas stebuklais tęsėsi bei užsibaigė, kai buvo parašytas Naujasis Testamentas.

Dabar gi mes gauname Dievo žodį ne asmeniškai iš Dievo, ne žodžiu, o raš-

tu, per Raštą. Dievo žodis įgavo raštišką formą, jis jau užrašytas, įtvirtintas, mes jį turime Knygoje. Niekam nebereikia Dievo žodžių įrodinėti per ženklus, stebuklus, velnių išvarinėjimus ar išgydymus, nes jie jau įrodyti, jie visi užrašyti Rašte. Jei kas nori išgirsti Dievo žodį ar jį skelbti kitiems, tereikia atsiversti Bibliją. Rašto atsiradimas viską supaprastino: Dievo žodį išgirsti gali visi, visuose žemės pakraščiuose, visur, kur tik žmonės turi Bibliją.

Dvasinės dovanos

Visgi dažnai kyla klausimas dėl dvasinių dovanų, duotų Kristaus kūno bažnyčiai, iš kurių viena buvo ir stebuklų darymas. Pasigilinkime.

Stebuklams Kristaus kūno bažnyčioje galiojo tos pačios taisyklės, kokios galiojo ir anksčiau: stebuklus Dievas da-

rydavo ne pats asmeniškai, bet per žmogų, kuriam duota ši dovana (1Kor 12, 10). Tuo metu kalbėtojas, kaip ir Dievo siųsti apaštalai ir pranašai, turėdavo įrodyti Dievo žodžio tikrumą. Visi, kurie gaudavo dvasines dovanas, kalbėdavo Dievo žodį, gautą iš Dievo per apreiškimus, t.y., žodžiu, o ne raštu.

Kristaus kūnas dar buvo perėjimo laikotarpyje – Raštas Kristaus kūnui dar nebuvo baigtas rašyti, todėl tikintieji gaudavo pažinimą per dvasines dovanas, o ne iš Rašto. Apaštalas Paulius buvo Kristaus siųstas pagonių apaštalas, jam Kristus davė apreiškimus apie tą naują, anksčiau nežinomą sutvėrimą – Kristaus kūną. Apie Kristaus kūną Dievas prabilo pirmą kartą per apaštalą Paulių, nes prieš tai visa ta žinia buvo, kaip Paulius rašo savo laiškuose, „paslaptis“.

Senajo Testamento pranašai apie tai nežinojo – Jėzus atėjęs pas Izraelį apie tai jiems nekalbėjo, nes tai nebuvo skirta Iz-

raeliui. Tik išgelbėjęs Paulių, Jėzus Kristus jam atskleidė paslaptį apie Kristaus kūną (Rom 16, 25-26; Ef 3, 1-9. 22-23; Kol 1, 26; Gal 6, 15). Biblijoje rašoma, kad Pauliui Kristus visko iš karto neapreiškė (Apd 26, 16). Todėl Paulius, rašydamas laiškus bažnyčioms, perteikdavo joms ne visą pažinimą, o tik dalinį. Praėjo kelios dešimtys metų, kol Paulius parašė paskutinį savo laišką. Todėl per visą tą laiką, kai Paulius rašė laiškus, Kristaus kūno bažnyčia jautė pažinimo stygių. Tai spragai užpildyti Dievas davė bažnyčioms dvasines dovanas ir asmeniškai kalbėdavo dovanas gavusiems žmonėms, kad šie skelbtų ir mokyėtų Dievo žodžio. Tačiau tuomet, kai Paulius užbaigė rašyti bažnyčioms laiškus, užsipildė visos spragos ir nebeliko poreikio dovanoms. Štai ką Paulius apie tai rašo:

„Geraširdiškumas (meilė) niekada nesibaigia, bet ar tai būtų pranašystės, jos pasibaigs; ar tai būtų kalbos, jos liausis; ar tai

būtų pažinimas, jis pranyks. Nes mes žinome iš dalies ir pranašaujame iš dalies. Bet kai ateis tai, kas yra tobula, tada tai, kas iš dalies, bus panaikinta. Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, supratau kaip vaikas, mąščiau kaip vaikas; bet kai tapau vyru, atmečiau tai, kas vaikiška.” (1Kor 13, 8-11)

Šiame skyriuje Paulius kalba apie dvasines dovanas: kalbų, pranašystės ir pažinimo. Visų dovanų Paulius nepavardino, nes tam nėra reikalo, jos visos kartu yra dvasinės dovanos. Paulius rašo, kad pranašystės, pažinimo ir kalbos dovanos pasibaigs. Jų nebeliks, nes jos yra laikinos, jos yra „iš dalies“, leidžiančios tikinčiajam pažinti ne visą tiesą, o tik dalį tiesos. Ir išnyks tos dovanos tada, kai ateis „tai, kas tobula“, t.y. tobulas pažinimas. Kai Kristaus kūno bažnyčia gaus tobulą pažinimą, tada dalinis pažinimas išnyks.

Nesunku suprasti, kad tobulas pažinimas – tai visas Raštas, visa Dievo tiesa.

Rašoma, kad „Visas Raštas yra duotas Dievo įkvėpimu ir yra naudingas mokslui, pabarimui, pataisymui, teisumo pamokymui, **kad Dievo žmogus būtų tobulas**, visiškai aprūpintas visiems geriems darbams.“ (1Tim 3, 16-17). Biblijos eilutės kalba pačios už save – Dievo žmogų tobulą padaro Raštas. Tobulumą bažnyčiai atnešė užbaigto Rašto atsiradimas. Todėl nebereikia, kad bažnyčioje būtų pranašas ar kalbėtojas užsienio kalbomis, nes jie nieko naujo negalėtų pasakyti – Dievas jau viską pasakė, ir tai yra užrašyta knygoje. Nebereikia ir stebuklų dovanos, nes stebuklas įrodydavo skelbėjo žodžius, įrodydavo tai, kad jus kalbėti jam davė Dievas. Dievo žodžius apaštalai ir pranašai jau iškalbėjo, įrodė jus stebuklais ir užrašė Biblijoje.

„O kaip tuomet dėl išgydymų?“ – Gali kilti jums klausimas. Juk Jokūbo laiške parašyta, kad vyresnieji pasimeldę patepa aliejumi, ir ligonis pasveiksta...

Šių dienų tikintieji labai paviršutiniškai skaito Bibliją ir neatkreipia dėmesio į du svarbius dalykus. Pirmiausia, niekas pagal Jokūbą neišgydomas, jei meldžiasi už save arba už kitą. Be to, Dievas niekuomet stebuklingai neišgydo žmogaus asmeniškai, bet tai daro kito žmogaus rankomis. Jei sirgdamas melsitės ir prašysite Dievo, kad pasveiktumėte, arba jei melsitės už kitą žmogų, Dievas neišgydys. Niekas nebus išgydytas net jei ir visa bažnyčia susirinkusi melsis. Reikia, kad pas sergantįjį ateitų bažnyčios vyresnieji, nes tik jiems duota valdžia gydyti. Be to, jie turi pasimeldę patepti aliejumi.

Atsirastų prieštaraujančių: „Kodėl tada mano vaikui susirgus ir man pasimeldus, Dievas jį išgydė?“ O jūs tikras, kad tai Dievas išgydė? Nes pagal Raštą Jis šitaip išgydyti negalėjo, nes taip Jis prieštarautų savo žodžiams. „Tai kodėl visgi mano vaikas pasveiko?“ – paklaus-

tų išklausytos maldos sulaukusi mama. Gal todėl, kad Dievas žmogui davė kūną, kuris turi gebėjimą pasveikti?.. Juk Dievas davė žmogui nepaprastai išmanų kūną, kuriame yra galių save pagydyti. O ar niekada nepagalvojote, kad ir Šėtonas turi puikių gydymo ir stebuklų darymo galių? Kuo esate tikras, kad ne jis daro įvairius klaidinančius stebuklus, kad atitrauktų žmones nuo pasitikėjimo Biblijos tiesa? Jis pasižymi puikiu gebėjimu melą pateikti už tiesą (2Kor 11, 13-15; 2Tes 2, 9; Mt 7, 22).

Ir tai toli gražu ne viskas, nes yra dar vienas kur kas svarbesnis dalykas, kuris lieka nepastebėtas netgi šių dienų „bažnyčios vyresniųjų“. Jokūbas parašė ne vien 5-ąjį skyrių – jo laiške yra ir kiti skyriai. Bet kokį raštą reikia skaityti kaip visumą, o ne fragmentiškai, pasirenkant sau patinkamas eilutes. Fragmentiškai skaitydami Bibliją tikintieji kartu su savo mokytojais save stipriai apgauna.

Kad taip neatsitiktų jums, pamąstykite apie tai, ką Jokūbas parašė pačioje savo laiško pradžioje: „Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnas, **dvylikai pasklidusių genčių.**“ (Jok 1, 1)

Jūsų dėmesiui paryškinau labai svarbius Jokūbo žodžius. Kiekvienas Biblijos raštų autorius prisistatydavo ir nurodydavo, į ką kreipiasi. Jau turbūt suprantat daugelio tikinčiųjų klaidą? Dauguma neatkreipia dėmesio į tai, kad skaito laišką, parašytą dvylikai Izraelio genčių. Mes juk esame ne Izraelio tauta, o Kristaus kūnas, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Jokūbas, Petras ir Jonas buvo Izraelio apaštalai ir rašė savo tautai laiškus, kurie nėra adresuoti mums – Kristaus kūnui.

Griuvus Izraelio tautai, Kristus atidarė duris pagonims ir siuntė pagonių apaštalą Paulių, kad jiems paskelbtų naują mokymą apie naują sutvėrimą – Kristaus kūną. Kol Izraelis yra aklas, tol

žemėje tebevyksta pagonių gelbėjimo epocha, tol pagonių bažnyčios mokomos pagonių apaštalo užrašyto mokymo. Mus Dievas statydina, augina, brandina ir tobulina ne per Izraelio apaštalų užrašytą mokymą, o per apaštalo Pauliaus užrašytą mokslą. Dievas mūsų negydo, kaip rašo Jokūbas Izraelio tautai, nes ne mums duoti tokie pažadai. Kristaus kūno bažnyčios vyresnieji turi daryti ne tai, ko Jokūbas moko Izraelio bažnyčios vyresniuosius.

Dievas negydo mūsų iš viso, nes Paulius nieko nerašo savo laiškuose apie gydymus. Jis tik rašo apie tai, kad mūsų išorinis žmogus nyksta, bet vidinis yra atnaujinamas diena iš dienos (2Kor 4, 16). Paulius labai daug rašo apie tai, kad Dievas augina ir stiprina mūsų vidinį žmogų, o ne išorinį. Dievas gyvena mūsų vidiniame žmoguje ir stiprina mus per mumyse gyvenančią Dvasią (Ef 3, 16; Kol 1, 11). Tiesa, korintiečių bažny-

čiai buvo duota gydymų dovana, nors kitos pagonių bažnyčios šios dovanos negavo. Bet kaip jau buvo rašyta anksčiau, visos dvasinės dovanos buvo laikinos ir veikė tik tol, kol Dievo žodis dar nebuvo iki galo užrašytas. Šiandien nei stebuklų darymo, nei gydymo dovanos niekas neturi ir turėti negali, nes Dievas jas visas panaikino.

Pabaigai galima padaryti išvadą, kad Dievo stebuklai – tai laikina, pagalbinė priemonė, įrodanti Dievo žodžius, kad apaštalas ir pranašas juos kalba ne iš savęs, o juos yra gavęs asmeniškai iš Dievo. Atsiradus raštiškam Dievo žodžiui, Dievas nebekalba asmeniškai pranašams ir jų nebesiuncia kalbėti, nes Biblijoje yra užrašyta viskas, ką Dievas kalbėjo. Rašto atsiradimas panaikino stebuklų ir bet kokių kitų dvasinių dovanų poreikį.

Tikiuosi, Biblijos mokymas jums padės atsirinkti ir suprasti, kad tarp krikščionių vykstantys „Dievo stebuklai“ neturi nieko bendro su Dievo stebuklais, užrašytais Rašte. Dievo stebuklai Rašte liudija ir patvirtina Jo žodį, Jo valią, Jo tikslus, Jo planus, bet niekaip nėra susiję su tikinčiojo kasdienybe, buitimi, gerbuviu, sveikata. Mes turime ieškoti Dievo veikimo ar valios ne žvalgydamiesi aplink, ne ieškodami ženklų, bet atrasdami Jo veiklą Biblijoje, mūsų apaštalo raštuose, kur Dievas ją ir atskleidė.

